

Krbec

2920, Poslední rok prvního věku

Knih devátá

napsal Carlovac Townway

2. Krbce 2920

Gideon, Černý močál

Císařovna Tavia ležela natažená přes postel, horký letní vítr, který nijak nepocítovala, narážel na okenice její komnaty a do kovových mříží. Její hrdlo bylo v jednom plameni, přesto pořád naříkala, nekontrolovatelně a v jejích rukou se svírala svou poslední, zcela promáčenou tapisérii. Její bĕdování znĕlo prázdnými sínĕmi hradu Giovese, sluŕky zastavovalo uprostřed uklízení, strážĕ uprostřed rozhovoru. Jedna z ŕen vyšla po úzkĕm schodišti, aby se na svou paní mohla podívat. Velitel strážĕ Zuuk nicménĕ stál ve dveřích a zavrtĕl hlavou.

Právĕ se dozvĕděla, ŕe její syn zemřel, řekl tiše.

5. Krbce 2920

Císařské Mĕsto, Cyrodiil

Tvá císařská milost, řekl mocnář Versidue-Shaie přes dveře, "můŕe otevřít dveře. Zaručuju se jí za její naprostou bezpečnost. Nikdo se tě nesnaŕí zabít."

U Mary! dolehl k němu císařův hlas, zastřený, hysterický, pozměněný šílenstvím. "Nĕkdo zavraždil prince, když držel můj štít! Nejspíš si mysleli, ŕe jsem to já!"

Tvá císařská milost má jistĕ pravdu, odpovědĕl mocnář, zakazuje si jakýkoli posměšný tón svého hlasu, zatímco opovrŕlivĕ kroutil očima. "Musíme nalézt a ztrestat zločince, který je za jeho smrt odpovědný. Nemůŕeme to však udĕlat bez tebe. Tvá milost musí být v zájmu říše statečná."

ŕádná odpověď.

Pokud nic jiného, ŕádám tvou milost alespoň o to, aby vyšla ven a podepsala pŕíkaz k popravĕ paní Rijji, zavolal mocnář. "Ať můŕeme zúčtovat alespoň s jedním zrádců a vrahů, které jsme odhalili."

Krátká odmlka a pak skřípavý zvuk nábytku posouvaného po podlaze. Reman pootevřel dveře na úzkou šterbinu, nicménĕ mocnář vidĕl jeho rozlícený obličeŕ, ve kterém se zrcadlil strach a děsivý hrbol potrhanĕ tkáňĕ, který kdysi býval jeho pravým okem. Navzdory nejlepším léčitelům v celĕ říši si stále nosil památku na práci paní Rijji z pevnosti Thurzo. Podej mi ten pŕíkaz, zavrčel císař. "S radostí jeŕ podepíšu."

6. Krbce 2920
Gideon, Cyrodiil

odivná modrá záře v propletených chomáčích bažinného plynu a duševní energie Taviu děsila při každém pohledu z okna. Teď se však zdála nezvykle uklidňující. Za močálem leželo měso Gideon. Je úsměvné, pomyslela si, že nikdy nevstoupila do jeho ulic, a to přesto, že na něj hleděla každý den po 17 let.

Víš o něčem, na co jsem zapoměla? zeptala se a obrátila se na věrného Kothingi Zuuka.

Vím přesně, co mám dělat, řekl prostě. Zdálo se, že se usmál, císařovna si však uvědomila, že to byla její vlastní tvář zrcadlící na jeho stříbřité kůži. Usmívala a ani si to neuvědomovala.

Nesmí nás nikdo sledovat, varovala ho. "Nechci, aby se můj manžel dozvěděl, kde jsem své zlato ukrývala po celé ty roky. A aby si vzal tvůj podíl. Byl jsi mi dobrým přítelem."

Císařovna Tavia postoupila vpřed a zmizela v mlze. Zuuk vrátil kovové mříže zpět do okna věže a přes několik polštářů na posteli přehodil přikrývku. S trochou štěstí nikdo její tělo na trávníku neobjeví dřív než ráno, kdy už bude, jak doufal, na půl cesty do Morrowindu.

9. Krbce 2920
Phrygias, Vysoká skála

odivné stromy na všech stranách připomínaly neforemné hromady pokryté červenou, žlutou a oranžovou parou, jako mraveniště v plamenech. Rozhněvané hory se ztrácely v mlhavém odpoledni. Turala byla pohledem, který se jí otevřel při zavádění koně na otevřenou pastvinu, ohromena. Tak zvláštní, tak odlišný od Morrowindu. Za ní spal s hlavou skloněnou na hrudi Cassyr, který pohupoval Bosriel. Na okamžik Turala zvažovala, že přeskočí nízký natřený plot, který se táhl přes pole, pak si to ale rozmyslela. Nechala Cassyra ještě několik hodin spát, než mu předala otěže.

Jak kůň přešel na pole, Turala spatřila na následujícím kopci malý zelený dům, napůl ukrytý v lese. Ten pohled byl natolik malebný, že cítila, jak její tělo rozehřívá klid, jako by byla v příjemném polospánku. Ostrý zvuk orků za jejími zády ji však s trhnutím vrátil do reality. Cassyr otevřel oči.

Kde jsme? zasyčel.

Nevím, zajíkla se Turala s vytřeštěnými očima. "Co to bylo za zvuk?"

Orkové, zašeptal. "Lovci. Rychle do houští."

Turala pobídla koně do klusu směrem k menší skupince stromů. Cassyr jí podal dítě a sesedl. Pak začal sundávat brašny a házet je do křoví. Poté k nim začal doléhat zvuk hlasitých kroků, který se postupně zesiloval a přibližoval. Turala opatrně sesedla a pomáhala Cassyroví odstrojit koně. Mezitím Bosriel otevřela oči. Turala si někdy dělala hlavu s tím, že její dítě nikdy nepláče. Teď za to byla vděčná. Jakmile bylo poslední zavazadlo dole, Cassyr pleskl zvíře po zadku, a to zamířilo cvalem do pole. Stiskl Turale ruku a schoulili se do křoví.

Když budeme mít štěstí, zašeptal. "Budou si myslet, že je divoká nebo že patří k farmě, a nebudou hledat jezdce." Nestačil ani domluvit a na pole se za rámusu z rohů vyřítila horda orků. Turala orky už viděla, ale nikdy v takovém počtu a nikdy s tak zvířecí drzostí. S potěšením řvali na splašeného koně. Spěchali přes houštiny, ve kterém se Cassyr, Turala a Bosriel ukryli. Jejich dusot naplňoval vzduch pylem a semeny divokých květů. Tyrála se pokusila potlačit kýchnutí a měla dojem, že se jí to povedlo. Jeden z orků přesto něco zaslechl a s jedním z dalších šel prozkoumat zdroj toho zvuku. Cassyr nehlučně tasil meč a sbíral veškerou odvalu. Byl vycvičen jako zvěd, ne jako bojovník. Přísahal však, že bude Turalu a její dítě chránit, dokud to bude možné. Možná by mohl ty dva zabít, honilo se mu hlavou, ale ne dřív než začnou křičet a přivolají zbytek hordy.

Náhle se křovím jako vítr prohnalo něco neviditelného. Orky to odhodilo zpět. Mrtví dopadli na záda. Turala se otočila a spatřila, jak se z nedalekého křoví vynořila vrásčitá stařena s rudými vlasy.

Myslela jsem, že mi je chcete přitáhnout až pod nos, zašeptala s úsměvem. "Nejlíp uděláte, když půjdete se mnou." Trojice následovala stařenu úzkou skulinou v houštině a pak se rozběhla přes pole směrem k domu na kopci. Když se vynořili na druhé straně, žena se otočila, aby se podívala, jak orkové hodují na zbytcích koně. Krvavé orgie za ohlušujícího rámusu mnoha rohů.

Ten kůň je váš? zeptala se. Když Cassyr přikývl, hlasitě se rozesmála. "To maj bohatěj oběd. To teda jo. Ty potvory budou ráno pěkně nafouklý a bude je bolet břicho. Dobře jim tak."

Mohli bychom jít dál? zašeptala Turala, kterou stařenin smích vyváděl z míry. Sem nahoru nepřijdou, zakřenila se na Bosriel a usmála se na ni. "Moc se nás bojí." Turala se podívala na Cassyru, který vrtěl hlavou. "Čarodějnice. Předpokládám, že tohle je farma Starého Barbyna, sídlo Skeffingtonské komunity čarodějnic. Mám pravdu?"

To máš, mazlíku, zahihňala se stařena, potěšena, že je tak proslulá. "Jsem Minista Skeffington." Co jsi provedla těm orkům? zeptala se Turala. "Tam dole v houštině?"

Přízračná pěst do správného místa na hlavě, řekla Minista a stoupla dál do kopce. Otevřel se jim pohled na dvůr, studnu, kurník, rybník, ženy každého stáří věnující se domácím pracím. Ozýval se tu smích hrajících si dětí. Stařena se otočila a viděla, že je Turala vyvedená z míry. "Tam, odkud pocházíš, nemáte čarodějnice, dítě?" Přinejmenším o žádných nevím, řekla.

V Tamrielu existují všechny druhy nositelů magie, vysvětlila. "Psijici berou studie magie jako tvrdou povinnost. Bojovní mágové v bitvách na druhou stranu chrlí kouzla jako šípy. My čarodějnice komunikujeme s duchy, vyvoláváme a oslavujeme. Abych porazila ty orky, stačilo jen zašeptat pár slov duchům vzduchu, Amarovi, Pině, Tallathe, prstům Kynaret a dechu světa, se kterými se dobře znám, aby ty bastardy sejmuli. Jak vidíš, vyvolávání není o moci nebo rébusech či agónii nad plesnivými starými svitky. Je o pěstění vztahů. Dalo by se říct, o tom, být přátelský." No, určitě oceňujeme, že jsi k nám přátelská, řekl Cassyr.

I vy byste měli být přátelští, odkašlala si Minista. "Váš rod zničil orkům jejich domovinu před dvěma tisíci lety. Předtím nikdy nedošli až sem a neohrožovali nás. Teď byste se mohli trochu umýt a najíst." S těmito slovy je Minista zavedlo na statek a Turala se setkala s rodinou Skeffingtonských čarodějnic.

11. Krbce 2920 Císařské Město, Cyrodii

ředešlé noci se Rijja ani nepokusila usnout a zjistila, že ponurá hudba, která hrála během její poprav, ji uspává. Jako by si sama přála, aby před tím, než dopadne ostrí sekery, už byla v bezvědomí. Měla zavázané oči, takže neviděla, že před ní sedí její bývalý milenec, císař, a hledí na ni svým jediným okem. Trhla sebou jako spáček, který se snaží probudit.

První úder dopadl na temeno její hlavy a Rijja vykřikla. Další už prořezal její krk. Byla mrtvá. Císař se unaveně podíval na mocnáře: "Hotovo. Říkal's, že někde v Hammerfellu měla krásnou sestru jménem Corda?"

ůň, kterého mu čarodějnice prodaly, nebyl tak dobrý jako ten předešlý, přemýšlel Cassyr. Uctívání duchů, oběti a sesterství je možná dobré k vyvolávání přízraků, ale stvořením z masa a kostí příliš neprospívá. Ale ani tak si nebylo příliš na co stěžovat. Když se teď už nemusel starat o tu dunmerskou ženu s dítětem, měl se skvěle. Před ním se rozkládalo hlavní město jeho domoviny. Téměř okamžitě se na něj vrhli přátelé i rodina.

Jak to vypadá s válkou? zakřičel jeho bratranec utíkaje po silnici. "Je pravda, že Vivec podepsal s princem mír, ale císař jej odmítl dodržet?"

Tak to asi nebylo, že ne? zeptal se jeho přítel, který se k nim mezitím přidal. "Zaslechl jsem, že dunmerové nechali prince zavraždit a pak rozšířili historku o smlouvě. Důkazy ale nejsou."

To se tady neděje nic zajímavého? zasmál se Cassyr. "Ani trochu se mi nechce povídat o válce ve Vivecu, vážně." Přišel jsi o procesí paní Cordy, řekl jeho přítel. "S plným doprovodem projela Zátokou a vyrazila na východ do Císařského Města."

Ale to není nic zajímavého. Jaký je Vivec? zeptal se bratranec nedočkavě. "Údajně to má být živoucí bůh." Kdyby Sheogorath odstoupil a byl by zapotřebí jiný bůh šílenství, tak by jím byl, pronesl Cassyr se smíchem. A ta žena? Zeptal chlapec, který dunmerské ženy vídal jen velmi zřídka.

Cassyr se sotva usmál. Na chvíli mu v mysli vytanula Turala Skeffington, pak zase zmizela. Mezi čarodějnicemi by měla být šťastná a o její dítě bude dobře postaráno. Byly však součástí minulosti, místa a války, na kterou chtěl navždy zapomenout. Sesedl s koně a vkročil do města, povídaje si o záležitostech prostého života v Iliacké zátocce.